

Prelatovo pismo (lipanj 2009)

Naša svakodnevnica označava istinsko područje borbe - koju potiče i podržava milost - kako bismo se sve više poistovjetili s Kristom.

10.06.2009.

Predragi moji neka mi Isus čuva
kćeri i sinove!

Jučer smo proslavili svetkovinu
Duhova, koja se ove godine podudara
s krajem mjeseca svibnja. Kao i prve
Pedesetnice, naša nam je Gospa

pomogla da se pripremimo za dolazak Tješitelja. Sada, dok još jednom započinjemo liturgijsko *Vrijeme kroz godinu*, možemo uzeti tu okolnost kao poziv na posvećenje svakodnevnice u kojoj su isprepleteni sati rada i višestruki odnosi u našem obiteljskom i društvenom životu. Ponavlja se ono što nas je naučio naš Otac: iako se vanjske okolnosti ne mijenjaju, ipak se istodobno, svakodnevno, naš posao mijenja zbog nove ljubavi kojom smo ga obavili.

Naša svakodnevnicica označava istinsko područje borbe - koju potiče i podržava milost - kako bismo se sve više poistovjetili s Kristom, i tako bili bolje kćeri i sinovi Božji. Kao što je jasno naglasio sv. Josemaría u jednoj od svojih propovijedi: "***Kada kršćanin učini, s ljubavlju, i najneznatniju svakodnevnu stvar, ona je puna Božje transcendentnosti. Zato sam vam***

*puno puta ponavljao,
'zakucavajući' ponavljao
naglašavao ideju da se kršćanski
poziv sastoji u tome da svakoga
dana od proze svakodnevnog
života napravimo herojski stih. Na
horizontu, djeco moja, izgleda kao
da se spajaju nebo i zemlja. Ali ne,
oni se stapaju uistinu u vašem
srcu ako sveto živite u
svakodnevnom životu."*[1] Čini mi
se kao da čujem odjek snage kojom je
izgovarao riječ „**zakucavajući**“ jer je
naš Otac bio velik pedagog riječima i
djelima, kako bi duh kojega je Bog
„stavio“ u njegovu dušu bio duboko u
nas urezan.

Obavljati svoje svakodnevne
dužnosti s ljubavlju prema Bogu i
bližnjemu: to je tajna svetosti na koju
Bog poziva kršćane koji žive i rade
usred vremenitih stvarnosti. Taj nam
je program moguć jer, kao što
naučava Sveto pismo, Bog je poduzeo
inicijativu: „*Mi ljubimo jer on nas*

prije uzljubi.“[2] Sviđa mi se podsjetiti na to na početku mjeseca lipnja, u kojem, na mnogo različitih načina, liturgija naglašava ljubav Boga prema svojim stvorenjima. To smo pažljivo razmatrali dok smo slavili glavna otajstva povijesti spasenja: Utjelovljenje, Muku i Smrt Isusa Krista, njegovo Uskrsnuće i slavno Uzašašće. **„Idućih tjedana liturgija pred nas stavlja tri svetkovine sintetičkog karaktera: Presveto Trojstvo, Tijelovo i napokon Srce Isusovo.**“[3] Ti dani, koji su puni značenja za one koji za sebe znaju da su djeca Božja, predočuju nam se kao izraz Božje ljubavi prema ljudima, i u tom smislu tvore sintezu otajstava spasenja.

U nedjelju, sedmoga, slavimo svetkovinu Presvetoga Trojstva. Tom velikom svetkovinom Crkva nas poziva da razmotrimo otajstvo intimne naravi jednoga Boga koji nam se htio postupno otkrivati po

prorocima i u potpunosti nam se objavio u Kristu. Već u Starom Zavjetu, pred Mojsijem na Sinaju, objavio nam se kao Bog „*milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću.*“[\[4\]](#) Ta je objava bila prvo eksplicitno očitovanje bogatstava sadržanih u imenu Jahve, koje je bilo prethodno objavljeno Mojsiju.[\[5\]](#) U isto vrijeme, to je neizrecivo Ime nastavilo biti obavijeno velom tajne. Jedino je u Novom zavjetu jasnije predložen intimni Božji život. Sveti Ivan, ljubljani Gospodinov učenik, koji je na Posljednjoj večeri naslonio svoju glavu na Učiteljevo srce, napisao je nadahnut Duhom Svetim da se najdublja osobina Boga može opisati jednom riječju: Ljubav. „*Deus caritas est, Bog je ljubav*“[\[6\]](#) i kao jasan znak toga poslao nam je svoga Sina: Uistinu, „*Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca.*“[\[7\]](#)

Benedikt XVI. je rekao da to ime, Ljubav, „(...) **jasno ističe da Bog Biblije nije neki tip monade** (jedinica, organska jedinica op. prev.), **zatvoren u sebe samog i svoju samodostatnost. Radije nego život koji nam se želi priopćiti, on je odnos, otvorenost. Riječi poput 'milosrdan', 'suosjećajan', 'bogat milošću' nam sve govore o odnosu, odnosno o životnom Biću koje se nudi, koje želi premostiti svaku pukotinu, svaki nedostatak, koje se želi dati i oprostiti, koje želi uspostaviti dugu i trajnu vezu.**“[8]

S obzirom da je On u svojoj biti Ljubav, naš Bog nije osamljeno biće, koje je zatvoreno u svoju transcendentnu udaljenost, dalek ljudskim preokupacijama. Bog je trojstvo Osoba, koje su tako tijesno sjedinjene i toliko se prožimaju da su jedan Bog. „**Ta objava Boga je u Novom zavjetu u potpunosti ocrtana zahvaljujući Kristovim riječima. Isus nam je pokazao lice**

Boga, jednog u naravi i trojstvenog u osobama: Bog je ljubav, Otac-Ljubav, Sin-Ljubav, Duh Sveti-Ljubav.“[9]

Pri otkrivanju otajstva intimnog Božjeg života, Bog nam je – da se izrazimo na neki način – otkrio svoje lice, priopćio nam je da nas želi kao svoje prijatelje; štoviše, da nas želi učiniti svojom djecom, dionicima svoga Života. Zbog toga liturgijska svetkovina Presvetog Trojstva proslavlja vrhovnu objavu Božje Ljubavi. Zato je sveti Josemaría preporučivao da svi kršćani nastoje upoznati i ophoditi se sa svakom od triju božanskih Osoba. "***Nauči***

slaviti Oca, Sina i Duha Svetoga.

Nauči biti posebno pobožan

Presvetom Trojstvu: vjerujem u

Presveto Trojstvo: vjerujem u Boga

Oca, vjerujem u Boga Sina,

vjerujem u Boga Duha Svetoga:

vjerujem u Presveto Trojstvo.

Ufam se u Boga Oca, ufam se u

***Boga Sina, ufam se u Boga Duha
Svetoga: ufam se u Presveto
Trojstvo. Ljubim Boga Oca, ljubim
Boga Sina, ljubim Boga Duha
Svetoga: ljubim Presveto Trojstvo.
Ta pobožnost je potrebna poput
nadnaravne vježbe koja se
izražava u pokretima srca, a ne
uvijek riječima.“[10]***

Neka se uistinu želimo ophoditi
prema Bogu ovako svakoga dana.
Kako tijekom dana tražimo Njegovu
prisutnost? Razmatramo li često da
smo Njegova djeca? Nastojimo li
oponašati Isusa Krista, našeg starijeg
Brata i naš Uzor? Zazivamo li
Tješitelja tihim zazivima, moleći ga
da nas posveti i ispuni apostolskim
žarom? Raste li naše prijateljstvo s
Duhom Svetim?

Svetkovina Tijelova, 11. (u nekim je
mjestima pomaknuta na nedjelju,
14.) pomaže nam ojačati duboke
težnje kršćanske duše. Analizirajući

pojedine dijelove ovog liturgijskog slavlja, Sveti Otac je ovako sažeo njegovo temeljno značenje: „ **Prvo se svi *okupljamo oko oltara Gospodnjeg, kako bi bili zajedno u njegovoj prisutnosti*; drugo, slijedit će procesija, to jest *koraćanje s Gospodinom*; i na kraju, *klećanje pred Gospodinom*, klanjanje, koje već započinje na Misi i prati svu procesiju, no dostiže vrhunac u završnom trenutku euharistijskog blagoslova kada se svi prostru pred Onime koji se sagnuo do nas i dao svoj život za nas.**“[\[11\]](#)

Benedikt XVI. je predložio unutarnji put koji ne vrijedi samo za Tijelovo nego za čitav naš život. Nemojmo popustiti u odluci da ga slijedimo većom ustrajnošću idućih dana, učinkovitom željom da iskoristimo milosti koje ta svetkovina donosi dušama, gladni toga da budemo uistinu euharistijski. Svakodnevno sudjelovanju u Svetoj Žrtvi treba

nam biti obnova duhovne energije, što će nas potaknuti da održavamo trajniji i povjerljiviji odnos s Presvetim Trojstvom tijekom dana. Pohodi Presvetom Oltarskom Sakramentu će nam pomoći da naša ljubav prema Bogu i bližnjemu bude živa, pulsirajuća; koja se poslije očituje u bratskoj pažljivosti, možda u malim stvarima, no konkretnim: prema našoj obitelji, prema prijateljima koje susrećemo iz ovog ili onog razloga. Znamo da je naš Otac izvlačio svu svoju snagu iz Svete Mise. I stoga kada je zbog bolesti trebao ostati u krevetu, njegova prva briga onoga dana kada je mogao ustati bila: „**Gladan sam slaviti Misu!**“ – sklonost koju je njegovao svakoga dana.

Odnos prema Svetohraništu treba biti za nas poticaj kako bismo njegovali svoju ljubav prema Bogu, kao pravi odgovor na Božju ljubav prema nama. Možemo primiti puno

svjetla dok razmatramo osobno iskustvo svetog Josemarije, koji je usred najzahtjevnijeg posla znao biti uvijek blizu Isusa u Presvetom Sakramentu. „**Svaki put kada uđem u kapelicu**“, - potvrdio bi, - „**potiče me na to da kažem Gospodinu: 'Isuse, ljubim te'. I slavim Oca, i Sina, i Duha Svetoga koji su prisutni u Presvetom Sakramentu uz Kristovo Presveto Čovještvo. Jer gdje god se nalazi jedna božanska Osoba, nalazi se i Presveto Trojstvo. I 'bacim' nekoliko riječi punih ljubavi (kao da bacam cvijet) mojoj Presvetoj Majci Mariji. I sjetim se pozdraviti anđele koji čuvaju Svetohranište u bdijenju punom ljubavi, klanjanja, pružanja zadovoljštine, iskazujući štovanje našem Gospodinu u Presvetom Sakramentu. Zahvaljujem im jer su tamo cijeli dan i noć, jer ja to mogu samo u srcu: hvala vam, sveti anđeli, jer**

uvijek iskazujete štovanje i pratite Isusa u Presvetoj Euharistiji!“ [12]

Nema potrebe što nadodati: mislim da ćete nakon ovih povjerljivih razgovora našeg Oca biti potaknuti, svatko pojedinačno, na njegovanje gladi, žudnje, žarke želje da poboljšate način na koji se odnosite prema Isusu u Presvetom Sakramentu.

Na taj ćemo način biti dobro pripremljeni za treću liturgijsku svetkovinu, Presvetog Srca Isusova, u kojem je na rječit način predložena Božja ljubav prema nama. „***Kada govorimo o Srcu Isusovu***“, napisao je sveti Josemaría, „***naglašavamo sigurnost Božje ljubavi i istinu njegova predanja nama.***“ [13] Kojeg li nam je mogao većeg dokaza dati nego li nam pokazati svoje Srce probodeno kopljem, Srce koje je širom otvoreno kao poziv da se u njemu odmorimo, da u njemu

nađemo utočište u trenucima patnje ili protivština? Mi također želimo dati zadovoljštinu za grijehe kojima je on vrijedan: za naše osobne grijehe i one mnogih ljudi koji ne prepoznaju veličinu njegove žrtve za svakoga muškarca i ženu, bez iznimke.

Toga dana započinjemo također „Svećeničku godinu“ koju je Benedikt XVI. proglasio za univerzalnu Crkvu, na obljetnicu 150 godina smrti svetog Župnika Arškog. Nastojimo ohrabriti koga god možemo, počevši od vjernika Prelature do onih koji sudjeluju u apostolatu Prelature, da budu na „*prvim linijama*“ kraj Pape i biskupa, moleći se da u Crkvi nikada ne ponestane svetih svećenika.

Na dan 29. lipnja, blagdan svetih apostola Petra i Pavla, završit će se godina svetoga Pavla. Tijekom ovih mjeseci, razmatrajući život i nauk Apostola Pogana, naučili smo više

ljubiti našeg Gospodina ljubavlju koja nas uči koji je korijen prave slobode. Savao je to naučio na svom putu u Damask, kada je vidio proslavljenog Isusa Krista. Od toga trenutka **„on govori i djeluje potaknut ljubavlju.“**[14] **Osjeća se suvereno slobodan, slobodom ljubavi. U istom duhu“**, objašnjava Papa, **„Augustin je formulirao frazu koja će poslije postati poznata: 'Dilige et quod vis fac (Tract. in 1 Iv 7,7-8), - ljubi i čini što hoćeš'. Onaj koji voli Krista onako kako ga je Pavao volio može uistinu činiti što želi jer je njegova ljubav sjedinjena s Kristovom voljom i tako s Božjom voljom.**[15]

Neću se zaustaviti kako bih prokomentirao ostale blagdane ovog mjeseca: Bezgrešno Srce Marijino, godišnjicu zaređenja prvih svećenika u Djelu, spomendan svetog Josemarije... Svaki od tih dana može i treba biti novi impuls kako bismo

ojačali svoje predanje Bogu i drugima, zbog Boga, te naš apostolski žar, specifičnim djelima.

Nastavite se moliti na moje nakane, pogotovo za početak stabilnog apostolata Prelature u Indoneziji, Rumunjskoj i Koreji.

Svom ljubavlju blagoslivljam vas!

Vaš otac

+ Javier

[1] Sv. Josemaría, propovijed „Strastveno ljubiti svijet“, 8. X. 1967.

[2] *1 Iv* 4,19

[3] Benedikt XVI, *propovijed na Tijelovo*, 22. V. 2008.

[4] *Izl* 34,6.

[5] *usp. Izl* 3, 14.

[6] *1 Iv* 4,8;16.

[7] *Iv* 3,16.

[8] Benedikt XV., propovijed na svetkovinu Presvetog Trojstva, 18. V. 2008.

[9] *Isto*. [10] Sv. Josemaría, *bilješke s njegova razmatranja*, 3. XII. 1961.

[11] Benedikt XVI, *propovijed uoči svetkovine Tijelova*, 22. V. 2008.

[12] Sv. Josemaría, *bilješke s jednog druženja*, 6. I. 1972.

[13] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 164.

[14] Benedikt XVI, *Propovijed tijekom proglašenja Godine sv. Pavla*, 28. VI. 2008.

[15] *Isto*.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
lipanj-2009/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-lipanj-2009/) (22.02.2026.)